

FESTIVAL
EMERGENTS

17 DE FEBRER
SALA 2 ORIOL MARTORELL

ANACRONÍA
ENSEMBLE

MARATÓ EMERGENTS

PROGRAMA DE MÀ

JOHANN CHRISTIAN BACH
(Leipzig 1735 - Londres 1782)

QUARTET PER A FLAUTA EN DO MAJOR, W.B 58

(1776)

Allegro
Rondeau: Grazioso

KARL FRIEDRICH ABEL
(Köthen, Alemanya 1723 - Londres 1787)

QUARTET PER A FLAUTA EN RE MAJOR, WK 226

(1770)

Allegro non troppo
Un poco vivace

JUAN OLIVER ASTORGA
(Yecla, Múrcia 1733 - Madrid 1830)

TRIO PER A DOS VIOLINS I BAIX

Andante
Allegro
Rondó

CARL PHILIPP EMANUEL BACH
(Weimar, Alemanya 1714 – Hamburg 1788)

DIVERTIMENTO EN SOL MAJOR, H. 642

Allegro
Andante un poco Largo
Rondeau in tempo di Minuetto

La durada aproximada del concert és de 45'

ANACRONÍA ENSEMBLE

Marina López, clavicèmbal
David Gutiérrez, flauta travessera barroca
Pablo Albarracín, violí barroc
Luis Manuel Vicente, viola barroca
Marc de la Linde, viola de gamba

COMENTARI

per **Miquel Gené**

Format el 2020 entorn de l'Orquesta de la Universidad de Murcia i el Festival ECOS, Anacronía Ensemble arriba a la Marató Emergents després d'haver estat seleccionat Millor Intèrpret de Música Barroca 2021 per part de Joventuts Musicals d'Espanya. L'objectiu de la formació és establir una nova relació entre la música i el públic mitjançant un espectacle espontani i proper.

L'any 1764, la cantant Teresa Cornelys va iniciar una de les moltes sèries de concerts d'abonament que existiren a Londres durant el segle XVIII. Tres temporades més tard, els

compositors Johann Christian Bach i Carl Friedrich Abel es van fer càrrec de la direcció del cicle. En els concerts del cicle, Bach i Abel programaven obres de compositors contemporanis i interpretaven les seves pròpies peces, en un moment de transició entre el Barroc i el classicisme que va veure el sorgiment del que avui coneixem com l'estil galant.

A través de les obres del seu programa, Anacronía Ensemble es proposa reviure, tal com passava als salons de Londres durant el segle XVIII, «la rica amalgama de sonoritats que existia en aquella època, però que els convencionalismes actuals han anat desatenent», i recrear alhora «l'atmosfera apassionant que es respirava en aquelles vetllades que feien passar als assistents de la joia més immensa a la profunda tristesa i el plor en qüestió de segons».

Escoltarem, així doncs, el Divertimento en Sol, H 642 de Carl Philipp Emanuel Bach, germà gran del mateix Johann Christian al qual va acollir i formar el 1750 després de la mort del pare d'ambdós, Johann Sebastian. Una obra en tres moviments que mostra un elegant gust pels contrastos. La seva textura diàfana, en què predomina la melodia guiada per la flauta sobre un acompanyament lleuger, però ple de matisos; les variacions dinàmiques, a voltes explosives, i l'ús d'accentuacions per generar sorpresa i tensió situen aquesta obra de ple en el corrent artístic preromàntic anomenat *Sturm und Drang*.

De Johann Christian Bach i de Carl Friedrich Abel gaudirem el Quartet per a flauta en Do, WB 58, i el Quartet per a flauta en Re, WK 226, respectivament. Dues obres espurnejants en les quals es percep de manera clara el camí estilístic emprès per ambdós autors des del Barroc fins al classicisme: la independització de la viola de gamba i el clavicèmbal respecte a la seva funció habitual de baix continu, la integració dels diferents instruments de la formació en un diàleg entre iguals i l'ús d'una textura diàfana i rica en contrastos ens en marquen la direcció.

I, finalment, la Trio per a dos violins i baix de Juan Oliver Astorga, un dels compositors espanyols més importants del període clàssic que va absorbir l'estil galant en els seus viatges arreu d'Europa. Oliver va arribar a Londres el 1767 en una gira com a violinista virtuós. Allà col·laborà de manera activa en l'organització dels concerts de la societat Bach-Abel, aportant-hi també algunes de les seves composicions, i dedicà una sèrie de Sis sonates per a violí i baix al comte d'Abingdon.

EN COL·LABORACIÓ AMB

AMB EL SUPORT DE

